

МИЛОСАВ ТЕШИЋ

ДОПИСНИЦЕ СА ДЕБЕЛОГ БРДА

Одисџа је сџираџна џа зџудура зде је воденица зароџка. С једне сџиране зџусџа џума, и даџу је мрачно у њој, а ка-моли ноџу. С друџе сџиране крџеви и сџене, све некаке ока-џине, чини џи се сад ће се сурваџи доле. Речиџа се виџуџа исџод оне сџиране зде је џума, џа здеџиџо хучи џреко џи-роких џлоча сџрмо у вирове, здеџиџо завиџа измеђ круџних као џлаџће сџена. Водениџа је баџи џод једном џаком сџе-ном, џриџеџа као ласџино знездо уз џу.

Беџе се већ давно смркло. Помрџина као џесџо. Време џихо. Каџиџо чак доле ниже водениџе на броду хукне вода јако. Ниџде се не чује ниџиџа. Само здеџиџо звонаџ зазвони крај реке, или совиџа завиџе у џуми, или се из села озџо чује здекоџи џас да залаје дваџриџиџи, џа уџиџи.

Милован Глиџић, „После деведесет година”

КАД ОТВОРЕ ОЧИ СУПСТАНЦЕ И ТВАРИ

Шта дубље се мрачи, шта јаче се жари
кад отворе очи супстанце и твари?

У цртеж од грома, што јасен окреса,
уписао срп се и миг на небеса.

Од тегова брежја и сунчевих врежа
дан стовари бремене – ширина отежа.

Коракнуло све је што пече и жуља.
О куки се подне под теретом љуља.

Да одахне земља, висини да лакне,
историјско време са точка се смакне.

Девојчици једној, а она је дете,
по заранку првом беласају пете.

Што истиче цурком из душиног спектра,
изрећи се може на језику ветра.

ТЕРАЗИЈЕ СМИСЛА

*„Све су смрти ојкинуће каји” – рекла једна
сељанка разговарајући с неким у аутобусу који
се њењао из Роџачице на Дебело брдо.*

Реч затегне жицу у змију да свирне.
Тишина се збере у бројеве збирне.

Пет кућишта празних – ни стоке ни људи.
Без гудала почне празноћа да гуди.

Шарене се хумке са ретких парцела.
Кокотац¹ зацвета по зујању пчела.

Уз ритмичку пажњу и звечање жира,
у чиније запад руменило спира.

Застајкује разбор од виси до виси.
О танком су концу теразије смисла.

Зар не може оно што некамо сплине
из нестварног стања да стварније сине?

Сви светови раде на небеска витла,
а остаје тајна, нерешива – битна.

---

¹ *Melilotus albus*, зељаста двогодишња или једногодишња биљка махунарка (*Fabaceae*) из потпородице лептирњача (*Papilionatae*), белих круничних листића, ждраљевина.

У ТРЕПЕТУ ТРЕН СУ И ЛЕПТИР-МИНУТИ

Да уназад светли, унапред да жути,
у трепету трен су и лептир-минути.

У течењу рока давнине се здруже
на мук да затутње кад попусти уже.

Реченица једна – од памћења сива –
урезује печат у рељеф масива.

У плавоме чуду не плави се плавет.
То логику кочи и размиче памет.

Да скрши се тропар пред кошчатим свецем,
где ливада пева с невидљивим чтецем!

Тескобино чворје у тесто нарасте,
а мучања Речник узнемире ласте.

Тек заклопи слик се у подне што злати
леденице смрти и тугине влати.

НАД СВЕТЛИМ ЈАСИКОМ

И месечев памук и сунчеву сламу
сјединио дан је на ливаде длану.

На граке се кида – кроз буђења рана –
са крушака дивљих реторика врана.

У овчији трбух – у високом штављу¹ –
белоглави суп је заронио главу.

С огледалом туге над светлим јасиком,
зелени се зебња обрасла видиком.

Целина се сведе – кроз растур-структуру –
на исцепкан цртеж и белешку штуру.

Обневиди придев и створи планету
кад сумрак се смеша с кромпиром у цвету.

Енергија Божја у Слову тек ноћи
обасја ли твари у свој нејасноћи.

---

¹ Биљка *Rumex alpinus*, једна од више врста дивљег зеља, висока и до два метра.

МРАК-МАКАЗЕ РАДЕ

Васионско јаје – у тег-обасјању –
брег-кругове држи у опсадном стању.

Док пресипа звезде у кутије жита,
пречишћава ноћ се на небеска сита.

Мрак-маказе раде, а никуд не моћи,
ни кроком ни умом, у светлој тешкоћи!

Јединствено Биће – у греху до гуше –
калопере чупа из сопствене тмуше.

И бело што црни и црно што бели
у Големој шуми кроз плач се весели.

Почела се сјате у оно што слови
у сунцозов петлу, у флауту сови.

Мучнина се збере – уз глаголе трусне –
у догађај руже кад отвори усне.

ИНТЕГРАЛ ОД СМИСЛА

О конопцу виси видикова тегла.
У лето се вине јаребица с легла.

Камион се гуши, теретише трактор,
а траторак¹ био поетички фактор.

Из вилиног сита,² главочике биљке,
крупнооче жарко Милеве и Смиљке.

Уз гавранов грачак и окресак звука
тек пружи се откос у шарку – у смука.

Небеса су прозор с аждајом у пропњу,
што варнички жаром по зрачноме снопљу.

Планине док теку у потмулом хуку,
хармонике брдâ у смех се развуку.

Интеграл од смисла, знак Божијег дара,
у Нули се губи, из Нуле се ствара.

---

¹ *Acanthus balcanicus*, вишегодишња зељасти биљка из породице *Acanthaceae*, бодљикавих листова, белих или беличастих цветова, сложених у густу вршну класасту цваст, матруна.

² *Carlina acaulis*, вишегодишња зељасти биљка из породице главочика (*Asteraceae*), обично без стабљике (ређе с њом), са бодљикавим листовима скупљеним у розету, у чијој се средини налази цветна главица (пречника до петнаестак сантиметара), краљевац.

У ЧАР-НЕЈАСНОЋИ

Над вечерњим овсом под звезданим бдењем
једначину твори лепота са мрењем.

Језери се плавет, а Месец у токи,
у чар-нејасноћи, тек један је кроки:

са отиском палца у Творчевој кугли,
куд храмови круже, шарени, округли.

Час творења тежи у мисији Творца
да покрене инстинкт и ход Светлорца.

Из кресива мрака, куд зинула зјала,
језота се простре на небеска рала.

Зашкрипи ли поноћ на небеске шарке,
зазвере се звезде и заметну чарке.

Красоте се зберу и учас зажмуре –
а прогледа Случај на пејзаж-фигуре.

КРОЗ НЕДАТОСТ ДАТУ

Док млачи се лето и ваздух већ свила,
*каравиље*¹ реч је где жал се гомила;

а Недовид-поље – у јечменом злату –
у милости траје кроз недатост дату.

У зелену светлост са ђикнуле лозе
са међе се диже радозналост козе.

Сиротице² цвату по пропланка лампи,
а недужно нешто у зраку завапи.

Блиц јастребов блесне – узнемири зверје:
целина се сведе на ивер и перје.

У статичном стању – без дура и мола –
сав предео личи на разломак бола.

У гашењу боја, где описи жмуре,
тескоба се стврдне у тамне скулптуре.

---

¹ Биљка *Dianthus armeria*, дивљи каранфил.

² Биљка *Viola tricolor*, дан и ноћ, маћухица.

ПОД ЈЕЗОМ ОТКРИЋА

Колико се словног истрошило трења
да створи се облак у Клас Вазнесења!

Трепетљике свести у сен се повуку
да одрже росу о кичице струку.

Јединице ритма, док ниште се мере,
са престанком звука у себи трепере.

Суноврати пев се са мрамора јаве
и затвори језик у лелује траве.

Растерећен пејзаж – кроз омере строге –
раширује руке и опружа ноге.

Кроз ћутања бескрај, нејезика свемир,
ослобођен себе – беласа се немир.

С инјекцијом сунца – под језом открића –
у Нетвари лебди пројекција Бића.